

MAKROMANICKÝ BLUD EXTRAPOTENČNÍ „mám mega schopnosti“

„...„Doslova jsem všechno věděl, znal, měl v mozku... Myslel jsem si, že bytové jádro je jádro našeho slunce, mého syna Přemysla. A já že zachycuji tóny dění v jádře. Ve dne jsem sledoval ptáky, zapisoval a zakresloval jsem jejich jména, odkud letí, kam letí, jakým způsobem letí.“...“

Zvláště pak v „RÁDIOVÉM“ roce 1988 (RA) a pak v aktivním roce 1989 (AK), roce revolučním, mi můj mozek připadal jako radar. Doslova jsem měl pocit obrovského vycházení energie „VEN Z HLAVY“ jakými paprsky, vlnami, elementárními částicemi. “

Taková to byla „rozmiliardovanost“.

Nebylo to jen rozdvojení. Deset lidských životů... Byl jsem mozkiem celého kosmu.“

Myslel jsem si,

že mraky jsou živým organismem a že srážky jsou orgasmem ve smyslu, jak jej známe. Byl jsem přesvědčen, že když je člověk 70% z vody, že „má právo“, když zemře, „zúčastnit“ se dění v oblacích. Ono to tak je, ale ne okamžitě, ale fyzikálním a chemickým procesem. Myslel jsem si, že čím víc zemře lidí, tím více je 42 atmosférických srážek, tedy hydrometeorů - a že já jsem „organizační pracovník“ celého toho procesu“

Vincent ve mně je, ať chci nebo nechci. Holanďan kontra Čech - lidé, spojil je podobný osud, dělí je téměř století. Z mé strany to není domýšlivost. Nermaluju portréty olejem, protože se mne lidé bojí, že jsem blázen. Někdy se bojím lidí i já. Vincent věřil, že se narodím, že budu malovat a že se prosadím. Že budu pokračovatelem, následníkem trůnu vášnivého, citlivého, zapáleného malíře.

DOMINUJÍCÍ MYŠLENKA

PŘEKOTNÉ (ZRYCHLENÉ) MYŠLENÍ

Své zrychlené myšlenky zaznamenával do kreseb, diagramů, matematických rovnic a číselných schémat.

Hlavu jsem měl jako včelín, vrtulí, kolotoč; vnímavost, citlivost sluchem, čichem, zrakem, chutí byla tak výrazná, že jsem byl z toho doslova „vytočený“, vygumovaný; vše, co se odehrávalo, mi prakticky procházelo mozkovými závity.

Svět se stal přeplněný smyslem a znameními, všechno je informací, která vyvolává další asociace, jež dál a dál reagují v další podněty. Existence i neexistence čehokoli podává zprávu, že vše souvisí se vším, vše má svůj „metavýznam“. Informace nepřehledně, nezadržitelně proudí všemi směry, neorganizovaně víří do všech úrovní, donekonečna se rozvíjejí, doplňují. Informace přímo napadají mozek, ten prodělává zkrat, nedokáže korigovat sám sebe a stává se nezvladatelný ve své činnosti.

ZABÍHAVÉ MYŠLENÍ

Tyto záznamy jsou jakýmsi přebytečným i zbytečným informačním šumem, uloženým v strukturách mozku. Čím je větší obsah, tím je menší srozumitelnost. Informační šum je signálem chaotického uspořádání Koškova světa. Jeho svět postrádal základní rozlišení na věci podstatné a nepodstatné, důležitost, na co se zaměřit a čemu naopak nevěnovat žádnou pozornost. Košek byl stržen do světa, kde je tolik znamení, že už se v nich nelze vyznat. Považoval za důležité vše a všechno také zaznamenával s vírou, že je-li každá informace navždy splynuta s kontextem, pak lze zpětně při dostatečné citlivosti z jedné informace odvodit celé komplexy dějů, odhalit informaci určité doby

.....
Psychospirituální krize je ztotožňována a zaměňována s příznaky psychóz, jako je schizofrenie. Jsou to prožitky, které se dějí při přechodech 44 myslí k duchovním zážitkům, které přesahují běžný způsob vnímání a myšlení. Ze zápisů Zdeňka Koška lze vyčíst neobvyklé zkušenosti se změnami vědomí, promítající se do jeho emočních i psychosomatických funkcí, a to například percepční zážitky překročení prostorových omezení, vnímání sama sebe mimo tělo (spojitost s fascinací z letu ptáků), zážitky, které překračují zákony lineárního času.

„Měl jsem pocit, že mé oči jsou strašně vysoko, vše sleduju z obrovské vzdálenosti, až někde na samém konci vesmíru nebo vesmíru... Dnes mi je v podstatě zatěžko srozumitelně napsat, sepsat - srozumitelně pro normálního smrtelníka - to, co se mi odehrávalo v mozku. Mám pocit, že to, co jsem měl v hlavě v letech 1990 až leden 1992, mi nyní vystačí až do konce života... Byl jsem tak pozorný vůči všemu, citlivý vůči všemu, že jsem vnímal každou prkotinu... Zapsal jsem čas a děj... Dnes se divím, že jsem zvláště rok 1991 mohl přežít... Zastával jsem názor, že vše, co člověk dělá, má smysl... Smysl je život... Je zajímavé, že v letech 1990 - 1992, jsem všem lidem rozuměl, všemu, co říkali, jak se vyjadřovali; ale nikdo, téměř nikdo nerozuměl mně, až na pár výjimek.“ (Z deníku Zdeňka Koška, zelený sešit, 6. 5. 1994 [21])

Maloval, aby přežil. Dnes je slavný

4. října 2009

Obrazy meteorologických obrazců vystavují galerie po celém světě. Autor je přitom tvořil v hluboké depresi.

Umělci jsou citlivé osobnosti a snadno podlehnou depresím. Výtvarník a grafik Zdeněk Košek z Ústí se také nervově zhroutil. Ale dále maloval, aby přežil.

Obrazy, které vytvořil v době největší psychické krize, ho proslavily. Obdivuje Van Gogha, ale nechce, aby ho potkal stejný osud.

Vaše meteorologické obrazce způsobily světovou senzaci. Jak k tomu došlo? Bylo to v Paříži před devíti lety na konferenci psychoterapeutů. Promítali tam pár mých obrázků, které jeden francouzský režisér zařadil do rozsáhlé sbírky zaměřené na art brut. Tu pak prezentoval po celém světě.

O jaký výtvarný směr přesně jde? Říká se tomu konkrétní abstrakce. V malbách jsou čísla, ale v souvislostech nedávají žádný konkrétní význam.

Můžete kresby nějak víc přiblížit? Jsou to vlastně meteorologické mapy počasí.

Meteorologie je totiž jeden z mých koníčků. Bavilo mě, když jsem mohl studovat mapy o frontách, srážkách, pohybech větrů. Kreslil jsem si do těch map bouřkové mraky, doplňoval srážková čísla, časy, kdy se objevily okluzní fronty. Měl jsem pocit, že řídím a ovládám celou planetu.

To už jste se musel léčit? Přesně tak. Tyhle přeludy jsem měl dva roky. Už jsem to psychicky nevydržel a léčil se ve Focusu. Ale malovat jsem nepřestal.

Malování jste měl jako terapii? To mi zachránilo život. Svoje pocity a nálady jsem dával do svých obrazů, které někdy přirovnávali ke Goghovi. Sice se mi jeho dílo líbí, ale nechtěl bych dopadnout jako on.

Inspirují vás díla i jiných malířů? Ano, svou tvorbou jsou mi nejbližší impresionisté. Líbí se mi jejich pestré svěží barvy. Z dalších světových malířů obdivuji například Španěla Francisca Goyu, který měl obrovské nadání a pílil se vypracovat až na králova dvorního malíře.

Jaké jsou vaše další plány? Chtěl bych namalovat ještě nějaký olej, ale dnes už jsem skromnější. Když přežije jeden obraz a zapíše se do nějaké encyklopedie nebo slovníku, tak budu naprosto spokojený.